

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobkyně: **České přístavy, a.s.**, IČO 45274592
sídlem Jankovcova 1627/16a, 170 00 Praha 7

proti

žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

za účasti:

- 1) **Trigema Projekt Smíchov s.r.o.**, IČO 01785451
sídlem Bucharova 2641/14, 158 00 Praha 5
- 2) **CETIN a.s.**, IČO 04084063
sídlem Českomoravská 2510/19, 190 00 Praha 9
- 3) **Dopravní podnik hl. m. Prahy, akciová společnost**, IČO 00005886
sídlem Sokolovská 42/217, 190 00 Praha 9
- 4) **Československá obchodní banka, a. s.**, IČO 00001350
sídlem Radlická 333/150, 150 57 Praha 5
- 5) **České dráhy, a.s.**, IČO 70994226
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1
- 6) **Quantcom, a.s.**, IČO 28175492
sídlem Křížíkova 36a/237, 186 00 Praha 8

zastoupená advokátkou Mgr. Andreou Stachovou
sídlem Valentinská 92/3, 110 00 Praha 1

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 7. 2022, č. j. MD-22913/2022-930/3

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Magistrát hlavního města Prahy, odbor pozemních komunikací a drah (dále jen „*správní orgán prvního stupně*“ nebo „*stavební úřad*“) rozhodnutím ze dne 23. 3. 2022, č. j. MHMP 370833/2022 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“), povolil stavbu „Úpravy ulice Nádražní a Strakonická – stavební úpravy“, a to v rozsahu stavebních objektů SO 101 Pozemní komunikace a chodníky (SO 42.1 Úpravy ulice Nádražní, SO 42.2 Úpravy ulice Strakonická, SO 42.7 SSZ 5.976 Strakonická – přístav Smíchov) a SO 301 Odvodnění komunikace – uliční vpusti (dále jen „*stavba*“), a pro provádění stavby stanovil podmínky.
2. Žalobkyně se domáhá zrušení rozhodnutí Ministerstva dopravy, odboru liniových staveb a silničního správního úřadu ze dne 16. 7. 2022, č. j. MD-22913/2022-930/3 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí.

II. Napadené rozhodnutí

3. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí nejprve zrekapituloval předchozí průběh správního řízení, především uvedl, že účastníci řízení před správním orgánem prvního stupně byli poučeni, že své námitky mohou uplatnit nejpozději do 15 dnů od doručení oznámení, a dále podle § 114 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, v rozhodném znění (dále jen „*stavební zákon*“). Žalobkyně ve stanovené lhůtě uplatnila námitky a poukázala na dopravní význam veřejného přístavu Praha-Smíchov. Dále uplatnila námitky proti řešení křižovatky a koridoru pro cyklisty a požadovala, aby po dobu výstavby byl do přístavu umožněn vjezd všech druhů vozidel, bylo zabráněno vniknutí osob a oplocení bylo po ukončení stavebních prací vráceno na původní místo. Námitky žalobkyně byly vypořádány v prvostupňovém rozhodnutí. Žalobkyně proti tomuto rozhodnutí podala odvolání, ve kterém uvedla, že správní orgán prvního stupně dospěl k nesprávnému závěru ohledně omezení obsluhy přístavu. Žalobkyně doložila důkazy na podporu svých tvrzení s tím, že námitka z důvodu nedostatečné projektové dokumentace nemohla být vznesena v územním řízení. Dále tvrdila, že námitka ohledně cyklotrasy byla nedostatečně vypořádána. Prokázala vlastnictví oplocení s tím, že ve stavebním řízení nebyl vyžádán její souhlas podle § 184a stavebního zákona. Žalobkyně navrhla vložit do prvostupňového rozhodnutí podmínku zakazující stavebníkovi manipulaci s oplocením a ukládající povinnost zajistit přístav proti vniknutí třetích osob.

4. Žalovaný následně přistoupil k přezkumu prvostupňového rozhodnutí z hlediska souladu s právními předpisy a uzavřel, že rozhodnutí i stavební řízení netrpí žádnou právní vadou.
5. K odvolacím námitkám žalovaný předně uvedl, že žalobkyně ve stavebním řízení sice uplatnila námitky ve stanovené lhůtě, na podporu svých tvrzení však nedoložila žádné listiny, a toto napravila až v rámci odvolacího řízení. Z předložených listin je přitom zřejmé, že existovaly již v době, kdy správní orgán prvního stupně vyzval účastníky k uplatnění námitek a předložení návrhů důkazů. S ohledem na princip koncentrace řízení tak žalovaný těmito námitkami nebyl povinen věcně se zabývat.
6. Žalovaný nesouhlasil s námitkou žalobkyně, že stavba omezuje obsluhu přístavu. Stavba pouze upravuje stavební řešení připojení přístavu na nadřazenou komunikační síť. Návrh přitom umožňuje přístup jak osobními, tak nákladními vozidly, což je v dokumentaci doloženo na situacích vlečných křivek. Žalobkyně argumentovala odborným posouzením, ke kterému však žalovaný s ohledem na koncentrační zásadu nepřihlédl, neboť ho přiložila až spolu s odvoláním. Žalovaný se neztotožnil ani s výtkou, že správní orgán prvního stupně měl žalobkyni k předložení odborného posouzení vyzvat, neboť bylo její povinností předkládat ve stanovené lhůtě listiny, kterými podpoří svá tvrzení. Žalobkyně měla reálnou možnost se k navrhované stavbě vyjádřit v územním řízení, kterého byla účastníkem, a tato námitka měla v souladu s § 114 odst. 2 stavebního zákona být uplatněna v tomto řízení.
7. K žalobkyní namítanému nedostatečnému a nepřezkoumatelnému vypořádání námitek související s vedením cyklotrasy žalovaný uvedl, že vypořádání námitek byl v prvostupňovém rozhodnutí věnován dostatečný prostor, a z obsahu námitek zároveň nevyplývá, jakým způsobem jsou vedením cyklotrasy přímo dotčena vlastnická práva žalobkyně ve smyslu § 114 odst. 1 stavebního zákona. Podle žalovaného k této námitce vůbec nemělo být přihlíženo, přesto se s ní správní orgán prvního stupně vypořádal.
8. V poslední námitce žalobkyně tvrdila, že oplocení přístavu je v jejím vlastnictví, souhlas podle § 184a stavebního zákona však doložen nebyl a námitka žalobkyně nebyla vypořádána dostatečně. Žalovaný uvedl, že žalobkyně až s odvoláním doložila doklad o svém vlastnickém právu, inventární kartu z roku 1986. S ohledem na koncentraci řízení k tomuto dokladu nebylo přihlédnuto. V důsledku nedostatečných podání žalobkyně učiněných před vydáním prvostupňového rozhodnutí tak není možné konstatovat jeho nepřezkoumatelnost. Co se týče absence souhlasu podle § 184a stavebního zákona, uvedl žalovaný, že součástí spisu je souhlas vlastníka pozemku, na kterém se oplocení nachází, který však nedisponoval relevantní informací o tom, že se na jeho pozemku nachází cizí stavba. Žalobkyně sice v řízení tvrdila, že je vlastníkem předmětného oplocení, toto tvrzení však neprokázala. I přesto byla průvodní a technická zpráva doplněna informací, že oplocení bude přeloženo a napojeno na stávající oplocení a v průběhu stavby bude pozemek zabezpečen proti vniknutí.

III. Žaloba

9. Žalobkyně v podané žalobě po stručné rekapitulaci průběhu správního řízení nejdříve namítala, že žalovaný nesprávně vyložil a aplikoval § 114 odst. 1 ve spojení s § 184a stavebního zákona. Žalobkyně konstatovala, že od samého počátku stavebního řízení poukazovala na skutečnost, že je vlastníkem oplocení, které má být v rámci realizace stavby přeloženo. K námitkám žalobkyně nebylo přihlédnuto, neboť vlastnictví plotu neprokázala a v odvolacím řízení byla uplatněna koncentrační zásada. Žalobkyně však odkázala na § 184a odst. 1 a § 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona, ze kterých vyplývá, že není-li žadatel

vlastníkem pozemku nebo stavby apod., má doložit souhlas vlastníka, a tento připojit k žádosti o stavební povolení. Souhlas žalobkyně jako vlastníka stavby přitom dán nebyl. Žalobkyně je toho názoru, že souhlas podle § 184a stavebního zákona nelze podrobovat lhůtám, v nichž dochází ke koncentraci řízení, protože tato povinnost může vzniknout kdykoliv v průběhu řízení, což žalobkyně odvozuje z metodiky Ministerstva pro místní rozvoj. V daném případě se žalobkyně až na základě prostudování projektové dokumentace dozvěděla o zamýšlené přeložce oplocení v jejím vlastnictví, tedy že je dotčeným vlastníkem. Danou skutečnost přitom uvedla ve včas podané námitce. Nedostatek souhlasu vlastníka dotčené stavby dle žalobkyně není možné překonat aplikací koncentrační zásady. Povinnost dle § 184a stavebního zákona je stanovena objektivně a bez jejího splnění stavbu nelze povolit. Povinnost splněna nebyla a z námitek žalobkyně dokonce vyplývá její nesouhlas s navrhovaným řešením. Žalobkyně odkázala na zásadu materiální pravdy a uvedla, že její námitka do stavebního řízení vnesla důvodnou pochybnost o nezbytnosti zajištění souhlasu. Správní orgán prvního stupně měl zjistit skutečný stav věci a na jeho základě zajistit zákonný postup. Věc byla prověřována s vlastníkem dotčeného pozemku, na žalobkyni se však nikdo neobrátil. Žalobkyně přitom stavebníkovi svůj souhlas neposkytla ani v soukromoprávní rovině.

10. Žalobkyně dále namítala, že žalovaný nesprávně vyložil a aplikoval § 114 odst. 2 stavebního zákona v důsledku opomenutí zásady materiální pravdy. Za účelem posouzení dopadů navržené úpravy křižovatky si žalobkyně zajistila odborné posouzení, ze kterého shledala, že dojde ke zhoršení možnosti vjezdu do přístavu zejména nákladní dopravy. Ve stavebním řízení zároveň formulovala konkrétní požadavky na úpravu stavebního řešení tak, aby k omezení nedošlo. Žalobkyně upozornila na skutečnost, že přístav je součástí globální sítě TEN-T podle přílohy II bodu 2. nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1315/2013 ze dne 11. prosince 2013, o hlavních směrech Unie pro rozvoj transevropské dopravní sítě a o zrušení rozhodnutí č. 661/2010/EU (dále jen „nařízení TEN-T“). Zhoršení možností dopravní obsluhy by bylo v rozporu s citovaným nařízením i s úkoly stanovenými vnitrostátní právní úpravou (Politikou územního rozvoje) a rozhodnutími Státní plavební správy.
11. Těmto námitkám žalovaný nevyhověl. Závěr, že žalobkyně odborným posouzením disponovala již v době podání námitek, a z důvodu koncentrace řízení k němu tak nebylo přihlíženo, je dle žalobkyně nezákonný. Žalobkyně jako účastník řízení nebyla povinna formulovat námitky s vysokou mírou odbornosti a nebyla povinna svá tvrzení dokládat odborně zpracovanými podklady pro vlastní potřebu. Za zjištění skutečného stavu věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti, odpovídal stavební úřad. Dokumentace pro územní řízení nebyla vypracována v takové míře podrobnosti, která by umožnila uplatnit námitky proti stavebnímu řešení křižovatky již v územním řízení, aplikace § 114 odst. 2 stavebního zákona je proto nezákonná. Stavebním záměrem byl dotčen nejen soukromý zájem žalobkyně, ale také veřejný zájem na plnění požadavků nařízení TEN-T a na provozování veřejného přístavu s tzv. ochrannou funkcí podle zákona č. 114/1995 Sb., o vnitrozemské plavbě. Stavební úřad byl povinen zjistit veškeré skutečnosti nezbytné pro ochranu veřejného zájmu, a žalovaný pochybil, když prvostupňové rozhodnutí s odkazem na koncentrační zásadu potvrdil.
12. Žalobkyně současně namítala, že žalovaný napadené rozhodnutí zatížil nepřezkoumatelností spočívající v nedostatku důvodů. Stavební úřad nijak nezohlednil námitky žalobkyně týkající se vedení cyklotrasy a zatížil tak prvostupňové rozhodnutí

nezákonností. Žalovaný se omezil na konstatování, že z obsahu námítky nevyplývá, jakým způsobem jsou vedením cyklotrasy přímo dotčena vlastnická práva žalobkyně. K samotné podstatě námítky se žalovaný nijak nevyjádřil a napadené rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné pro naprostou absenci posouzení předmětné námítky. Žalobkyně namítla, že soužití cyklistů a vozidel těžké nákladní dopravy je velmi nebezpečnou a nežádoucí situací a že prvek cyklistické dopravy v již tak rušné ulici, jako je Strakonická, v níž se pohybuje i těžká nákladní doprava a lze předpokládat její nárůst, celou dopravní situaci nutně musí zkomplikovat. Jde přitom o bezpečnost zejména uživatelů cyklistické dopravy, na které může navržené řešení v důsledku negativně dopadnout. Cyklistická doprava na křižovatce vjezdu do přístavu a na ulici Strakonická představuje negativní faktor omezující nákladní doprava do přístavu.

13. Závěrem žalobkyně namítala, že žalovaný na věc neaplikoval § 110 odst. 2 písm. d) stavebního zákona. Dle žalobkyně měl žalovaný v rámci přezkumu zákonnosti napadeného rozhodnutí shledat též nedostatek žádosti spočívající v absenci souhlasného vyjádření žalobkyně jakožto vlastníka veřejné dopravní infrastruktury podle § 2 odst. 1 písm. m) stavebního zákona. Přístav je stavbou na vodní cestě, nezbytnou k provozu vodní dopravy na vodní cestě. Předmětem stavebního povolení je tedy napojení stavebního záměru na stavbu veřejné dopravní infrastruktury, kterou je přístav. Podle § 89 odst. 2 správního řádu není přezkum zákonnosti omezen pouze na odvolací námítky, žalovaný se měl nedostatkem vyjádření žalobkyně zabývat, přičemž z námitek žalobkyně uplatněných ve stavebním řízení je zřejmé, že se stavebním záměrem nesouhlasí.

IV. Vyjádření žalovaného k žalobě

14. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 21. 10. 2022 setrval na své argumentaci ohledně oplocení přístavu. Vlastník daného pozemku stavebníkovi udělil souhlas a nevěděl o vlastnickém právu žalobkyně k oplocení. Žalobkyně doklad o vlastnickém právu doložila až v odvolacím řízení a s ohledem na koncentraci řízení k němu nebylo přihlédnuto. I přes tuto skutečnost byla stavební dokumentace doplněna o řešení oplocení.
15. K tvrzení žalobkyně, že stavba omezuje obsluhu přístavu, žalovaný uvedl, že si je vědom skutečnosti, že přístav je součástí globální sítě TEN-T. Žalovaný dospěl k závěru, že stavba obsluhu přístavu neomezuje, přičemž žalobkyně byla účastníkem územního řízení a měla možnost vyjádřit se k záměru. Odborné posouzení žalobkyně doložila až spolu s odvoláním, a žalovaný k němu s ohledem na koncentraci řízení nepřihlédl. Uvedená námítka přitom v souladu s § 114 odst. 2 stavebního zákona měla být uplatněna v územním řízení.
16. K namítanému nedostatečnému vypořádání námítky související s vedením cyklistické dopravy žalovaný uvedl, že byla vypořádána dostatečně, a žalobkyně navíc netvrdila, jakým způsobem jsou přímo dotčena práva žalobkyně ve smyslu § 114 odst. 1 stavebního zákona, ani nenabídl žádný důkaz o míře dotčení vlastnických práv.
17. Ohledně námítky týkající se absence stanoviska vlastníka veřejné dopravní infrastruktury ve smyslu § 110 odst. 2 písm. d) stavebního zákona žalovaný uvedl, že žalobkyni bylo ve stavebním řízení přiznáno postavení účastníka řízení, tedy postavení s větší vahou, než kdyby podávala stanovisko ve smyslu citovaného ustanovení.

V. Replika žalobkyně

18. Žalobkyně v replice ze dne 14. 11. 2022 uvedla k námítce týkající se oplocení přístavu, že doplnění technické zprávy nemohlo zhojit vady žádosti, neboť je zřejmé, že žalobkyně jako

dotčený vlastník se záměrem nedala souhlas, a naopak i po doplnění technické zprávy vyjádřila nesouhlas. Dále poukázala na § 37 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném a účinném znění (dále jen „*správní řád*“), přičemž toto ustanovení je třeba aplikovat i na námitky účastníků stavebního řízení. Cílem podání námítky bylo zajistit ochranu vlastnického práva žalobkyně k předmětnému oplocení, přičemž z tohoto titulu měla žalobkyně být účastníkem podle § 109 písm. b) popř. písm. d) stavebního zákona. Stavební úřad tak měl žalobkyni v souladu s § 37 odst. 3 správního řádu vyzvat k doplnění skutečností týkajících se oplocení. Nezákonný postup stavebního úřadu mohl být napraven v odvolacím řízení, žalobkyně předkládala doklady k vlastnictví oplocení. Žalobkyně poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2018, č. j. 10 As 211/2017-47, který podle jejího názoru řešil obdobnou situaci.

19. K námitce, že stavba omezuje obsluhu přístavu, žalobkyně doplnila, že posouzení stavebně technických otázek souvisejících s prováděním již umístěného stavebního záměru, např. podoba nároží, je obecně předmětem stavebního řízení.
20. K tvrzení žalovaného, že žalobkyně nenamítala konkrétní dotčení svých práv, žalobkyně uvedla, že omezení spočívá již v samotné existenci vedení cyklotrasy tak, že kříží přístupovou komunikaci do přístavu a ovlivňuje a omezuje tak dopravní napojení přístavu. Žalobkyně odkázala na rozsudky Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 10. 8. 2022, č. j. 30 A 25/2022-43, a Krajského soudu v Brně ze dne 12. 12. 2019, č. j. 62 A 295/2017-103. Přivádění cyklistů přímo do trasy dopravního napojení pro intenzivní využívání nákladními automobily musí dle žalobkyně vést ke zvýšení rizika komplikací v dopravní situaci a k narušení plynulosti a bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, a tím pádem ke zvýšenému riziku kolizí. V důsledku uvedeného bude docházet k omezování veškeré, a tedy i nákladní, dopravy na pozemní komunikaci, a tím pádem i k omezování provozu přístavu.
21. Závěrem se žalobkyně vyjádřila k absenci svého stanoviska jako vlastníka veřejné dopravní infrastruktury. Žalovaný tento nedostatek měl napravit v rámci odvolacího řízení a vyzvat stavebníka k předložení tohoto stanoviska, přičemž z podání žalobkyně bylo zřejmé, že je vlastníkem a provozovatelem pozemní části přístavu. Sám žalovaný připouští, že předmětem stavebního povolení je i připojení přístavu, absenci vyjádření žalobkyně však zahazuje postavením žalobkyně jako účastníka řízení. Tyto dva instituty, které žalovaný zaměňuje, však slouží odlišným účelům. Institut účastenství dotčeného vlastníka sousedního pozemku slouží k ochraně vlastnického práva, a institut stanoviska vlastníka veřejné dopravní a technické infrastruktury naopak slouží k zajištění posouzení budoucího řádného užívání stavby z hlediska jejího napojení na dopravní a technickou infrastrukturu. Jedním institutem tak nelze nahradit ten druhý. V daném případě se jedná o vzájemné propojení dvou staveb veřejné dopravní infrastruktury a je nezbytné dbát na zajištění řádného fungování obou staveb a dopravu z jedné na druhou.

VI. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení č. 1

22. Osoba zúčastněná na řízení č. 1 (stavebník předmětného záměru stavby, dále také „*stavebník*“) ve svém vyjádření k žalobě ze dne 22. 12. 2022 nejdříve shrnula, že žalobkyně v žalobě zopakovala argumentaci uvedenou v námitkách a v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, které byly vypořádány a toto vypořádání bylo řádně odůvodněno. Žaloba je tak obstrukčního charakteru a námitky nejsou důvodné. Dále tvrdila, že u některých námitek není zřejmé, jak by žalobkyně mohla být zkrácena na svých právech, chybí tak aktivní legitimace žalobkyně.

23. K otázce vlastnictví oplocení přístavu uvedla, že žalobkyně tvrzené skutečnosti nijak nedoložila ani neprokázala. Vlastník pozemku, na kterém se oplocení nachází, se stavbou souhlasil, a sdělil, že s žalobkyní neeviduje žádnou smlouvu. Vlastnické právo žalobkyně tedy nebylo prokázáno, a doklady předložené s odvoláním nejsou právním titulem prokazujícím vlastnické právo.
24. Ohledně tvrzeného omezení vjezdu do přístavu osoba zúčastněná na řízení uvedla, že žalobkyně měla možnost vyjádřit se k navrhovaným úpravám v rámci územního řízení. Dokumentace pro územní rozhodnutí podrobně dokládala všechny parametry křižovatky i podrobné dopravní řešení. Tvrzení, že dokumentace nebyla řešena v náležitém detailu, jsou zavádějící a nepravdivé. Správní úřady tak správně rozhodly v souladu se zásadou koncentrace řízení, k čemuž osoba zúčastněná na řízení odkázala na usnesení Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 3831/14 a rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 210/2016-33.
25. Osoba zúčastněná na řízení se dále vyjádřila k námitkám týkajícím se řešení cyklistické dopravy. Navržené řešení je dle ní v souladu se strategií hlavního města Prahy pro podporu bezmotorové dopravy a příslušné dotčené orgány k záměru vydaly souhlasná závazná stanoviska, která potvrzují, že navrhované opatření pro cyklisty je v souladu s obecnými požadavky na bezpečnost i s předpisy. Navíc se jedná o dopravní řešení na nadřazené komunikační síti, které nemění řešení sjezdu do přístavu.
26. K tvrzené absenci souhlasného vyjádření žalobkyně jako vlastníka veřejné dopravní infrastruktury osoba zúčastněná na řízení uvedla, že žalobkyně nevyčerpala řádné opravné prostředky před správním orgánem, a žaloba je tak v tomto bodu nepřipustná.
27. Osoby zúčastněné na řízení č. 2 až 6 se k žalobě nevyjádřily.

VII. Vyjádření žalobkyně k podání osoby zúčastněné na řízení č. 1

28. Žalobkyně se dne 24. 1. 2023 vyjádřila k podání osoby zúčastněné na řízení. Nejdříve se vyjádřila k charakteru žaloby a uvedla, že je liché zpochybňovat odůvodněnost žaloby proto, že vychází z námitek uplatněných ve stavebním řízení. Některé námitky navíc ze strany stavebního úřadu nebyly vypořádány. Žalobkyně přitom napadá nezákonnost napadeného rozhodnutí, nikoli správnost řešení stavebního záměru. Ohledně své aktivní legitimace odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2014, č. j. 6 As 57/2014-41, a uzavřela, že omezením vjezdu do přístavu je dotčena na svém vlastnickém právu.
29. Ohledně otázky vlastnictví oplocení žalobkyně uvedla, že stavebník nesmyslně slučuje otázku právního titulu k umístění oplocení na cizím pozemku a vlastnické právo k oplocení. Pokud byly v řízení o povolení záměru pochybnosti o vlastnickém právu k předmětnému oplocení, měl stavební úřad postupovat podle § 114 odst. 3 stavebního zákona. Stavební úřad přitom podle § 114 odst. 3 stavebního zákona není od vyžádání souhlasu oprávněn upustit. K vlastnictví oplocení žalobkyně uvedla, že ji ve svém majetku historicky evidovala Státní plavební správa v Praze, a to od roku 1985. Oplocení je pod inventárním číslem označeno v privatizačním projektu a nelze tak mít pochyb, že privatizační projekt hovoří o tomto oplocení. Stavba vznikla ještě za účinnosti starého občanského zákoníku, a jedná se tak o samostatnou nemovitou věc, která je ve vlastnictví žalobkyně. Od nabytí oplocení žalobkyní nikdo její vlastnické právo nerozporoval, žalobkyně jej eviduje ve svém majetku a není důvodu pochybovat o vlastnictví plotu. Hlavní město Praha toto oplocení naopak ve svém majetku neeviduje a nikdy se k němu nechovalo jako vlastník. K prokázání svých tvrzení

žalobkyně odkázala na výzvu ke zjednání nápravy ze dne 1. 9. 2022, č. j. MC05 182750/2022, a z výzvy ze dne 12. 9. 2018, č. j. MHMP 1431042/2018/Kas. K tvrzení, že oplocení vzniklo na předmětném pozemku neoprávněně, žalobkyně sdělila, že se jednalo o oplocení ve vlastnictví státní instituce, oprávněnost jeho umístění navíc nelze vyřešit pouze s poukazem na to, že od hlavního města Prahy byla vyžádána informace, zda eviduje smlouvu s žalobkyní. Dle žalobkyně je zřejmé, že stavební záměr nelze v celém rozsahu realizovat, neboť chybí jakékoliv soukromoprávní oprávnění nakládat s oplocením.

30. K námitce týkající se vedení cyklistické dopravy žalobkyně uvedla, že osoba zúčastněná na řízení svou argumentaci odkazující na strategii pro bezmotorovou dopravu nijak nedokládá a ani není zřejmé, o jaké dokumenty svůj závěr opírá. Územní plán sídelního útvaru hlavního města Prahy naopak v ulici Strakonická vůbec neupravuje cyklotrasu, a to ani jako návrh. Navrhovaná cyklotrasa je proto v přímém rozporu se závazným koncepčním dokumentem.
31. Závěrem se žalobkyně vyjádřila k tvrzení, že žaloba je nepřípustná v bodu týkajícím se absence souhlasného vyjádření žalobkyně jako vlastníka veřejné dopravní infrastruktury. Přezkum zákonnosti prvostupňového rozhodnutí dle žalobkyně není omezen pouze odvolacími důvody, a žalovaný byl s ohledem na § 89 odst. 2 správního řádu povinen přezkoumat i to, zda bylo stavební povolení vydáno na základě veškerých zákonem vyžadovaných podkladů.

VIII. Další procesní postup Městského soudu v Praze

32. Usnesením ze dne 20. 3. 2023, č. j. 10 A 89/2022-104, soud zamítl návrh žalobkyně ze dne 10. 3. 2023 na přiznání odkladného účinku žaloby, a. a návrh žalobkyně na nařízení předběžného opatření.

IX. Posouzení věci Městským soudem v Praze

33. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, a jedná se o žalobu přípustnou, splňující všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal na základě skutkového i právního stavu v době vydání rozhodnutí správního orgánu a v mezích uplatněných žalobních bodů v souladu s § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném a účinném znění (dále jen "s. ř. s."), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti.
34. O podané žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalovaný souhlasil s rozhodnutím bez nařízení jednání a žalobkyně se k výzvě soudu, zda s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí, nevyjádřila (její souhlas s projednáním věci bez jednání byl tedy presumován). Soud taktéž neshledal důvod pro nařízení jednání z důvodu dokazování – zásadní podklady jsou totiž součástí správního spisu, z něhož žalovaný vycházel a jehož postup je předmětem soudního přezkumu. Správním spisem se dokazování neprovádí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS).
35. Soud pro nadbytečnost neprovedl důkazy navrhované žalobkyní: výzvou ze dne 1. 9. 2022, č. j. MC05 182750/2022, a výzvou ze dne 12. 9. 2018, č. j. MHMP 1431042/2018/Kas. Žalobkyně tyto důkazy navrhovala k prokázání tvrzení, že předmětné oplocení je v jejím vlastnictví, neboť na něj tak pohlíží i správní orgány.
36. V první řadě soud vychází z toho, že předmětem sporu je mj. prokázání vlastnického práva žalobkyně k té části oplocení, které se nachází na pozemku p. č. X k. ú. Smíchov ve vlastnictví hlavního města Prahy, která je dotčena stavebním záměrem.

37. Přímo z vyjádření žalobkyně však vyplývá, že výzva ze dne 1. 9. 2022 (výzva ke zjednání nápravy) se netýká právě části oplocení na pozemku parc. č. X v k. ú. Smíchov. Naopak, tato část oplocení, kterou žalobkyně cituje z výzvy ze dne 1. 9. 2022, se nachází na sousedním pozemku p. č. 5042/2 v k. ú. Smíchov, který je ve vlastnictví žalobkyně, jak již městský soud konstatoval v bodě 40 usnesení ze dne 20. 3. 2023, č. j. 10 A 83/2022-104. Jedná se tedy o odlišný pozemek. Výzva ze dne 12. 9. 2018 (k případnému uplatnění náhrady škody v přestupkovém řízení o autonehodě) pak vůbec neobsahuje označení pozemku, na němž se poškozená část plotu měla nacházet, což žalobkyně ani netvrdí.
38. Již jen dle té části obsahu, na který poukazuje žalobkyně, tedy podle názoru soudu nevyplývá přímý vztah těchto výzev k předmětu projednávané věci. Ani žalobkyně sama pak ve svém vyjádření netvrdí, že (v těchto výzvách) správní orgány považovaly plot za vlastnictví žalobkyně právě v té části, která se nachází na pozemku p. č. X v k. ú. Smíchov, tj. na pozemku dotčeného stavebním záměrem. Městský soud proto neshledal důvod provádět tyto důkazy, neboť by k předmětu věci zásadně nepřispěly.
39. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí ve věci.
40. Úřad městské části Praha 5, odbor stavební úřad, vydal dne 13. 10. 2020 pod č. j. MC05 185077/2020 rozhodnutí o umístění stavby „*Zlatý Lihovar – rezidenční komplex*“, jehož předmětem byl i objekt „*SO42 – Dopravní řešení*“ mj. včetně podobjektů „*SO42.1 – Úpravy ulice Nádražní*“, „*SO42.2 – Úpravy ulice Strakonická*“ a „*SO42.7 – SSZ 5.976 Strakonická – přístav Smíchov*“. Podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona (tj. jako osoba, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno) byla účastníkem řízení i žalobkyně. Byť územní rozhodnutí předpokládá řešení výstavby SSK 5.976 Strakonická – přístav Smíchov v samostatném řízení, podmínky dopravního řešení (úprava chodníku, výstavba cyklopruhu, úprava vjezdu do přístavu atp.) včetně grafické situace řešení (viz koordinační situační výkres K00), byly předmětem tohoto územního rozhodnutí. Žalobkyně proti projednávanému záměru neuplatnila žádné námitky.
41. Na základě žádosti stavebníka ze dne 26. 11. 2021 bylo zahájeno stavební řízení ohledně stavby a účastníci řízení byli vyzváni k uplatnění námitek ve lhůtě 15 dnů od doručení oznámení. Žalobkyni bylo oznámení doručeno dne 6. 1. 2022.
42. Žalobkyně dne 10. 1. 2022 nahlížela do spisu, proti projednávanému záměru podala námitky dne 18. 1. 2022. Po seznámení s podklady řízení podala žalobkyně další vyjádření 18. 2. 2022.
43. Magistrát hlavního města Prahy, Odbor pozemních komunikací a drah, vydal dne 23. 3. 2022 pod č. j. MHMP 370833/2022 stavební povolení (prvostupňové rozhodnutí) pro předmětnou stavbu. Součástí odůvodnění je i vypořádání s námitkami žalobkyně.
44. Proti prvostupňovému rozhodnutí žalobkyně podala odvolání, ke kterému přiložila dokument „*Posouzení PD úpravy ul. Nádražní a Strakonická, č. akce 15PP125, European Trans. Consultancy z 04/2021 pro zajištění stávající dopravní obslužnosti přístavu Praha Smíchov*“, inventární kartu budovy nebo stavby ze dne 29. 1. 1986 včetně její přílohy a inventární kartu majetku ze dne 8. 4. 2022.
45. O odvolání žalobkyně bylo rozhodnuto rozhodnutím Ministerstva dopravy, odboru liniových staveb a silničního správního úřadu ze dne 16. 7. 2022, č. j. MD-22913/2022-930/3 (napadeným rozhodnutím).

46. Soud se nejdříve zabýval žalobním tvrzením, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobkyně konkrétně namítala, že stavební úřad nijak nezohlednil námitky žalobkyně týkající se vedení cyklotrasy a že se žalovaný k samotné podstatě námitky ani nevyjádřil.
47. Městský soud je toho názoru, že odůvodnění prvostupňového i napadeného rozhodnutí jsou v namítaném směru přezkoumatelná. Jak bude uvedeno podrobněji níže, oba správní orgány v souhrnu zastávají ten názor, že žalobkyně u této námitky jednak neprokázala míru dotčení svých práv podle § 114 odst. 1 stavebního zákona a dále oba správní orgány považovaly (ve shodě s vyjádřeními příslušných správních orgánů) navrhované vedení cyklotrasy za dostatečně bezpečné. Z odůvodnění obou rozhodnutí jsou tedy zřejmé důvody, pro které žalovaný i stavební úřad považoval argumentaci žalobkyně za neopodstatněnou. Soud pro úplnost konstatuje, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů tvoří jeden celek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2018, č. j. 1 As 165/2018-40)
48. Stěžejní námitkou žalobkyně je, že jakožto domnělý vlastník oplocení stojícího na pozemku parc. č. X neudělila souhlas se stavebním záměrem podle § 184a stavebního zákona. Městský soud podotýká, že žalobkyně ve stavebním řízení vystupovala jako účastník podle § 109 písm. e) stavebního zákona ve spojení s § 27 odst. 2 správního řádu a oba správní orgány její námitky akceptovaly a vypořádaly je. Ve věci tedy není spor o účastenství žalobkyně, nýbrž o to, zda mezi podklady stavebního řízení měl být zařazen i její souhlas podle § 184a stavebního zákona k zásahu-přeložení části plotu na pozemku parc. č. X, k. ú. Smíchov.
49. Podle § 184a odst. 1 stavebního zákona platí, že není-li žadatel vlastníkem pozemku nebo stavby a není-li oprávněn ze služebnosti nebo z práva stavby požadovaný stavební záměr nebo opatření uskutečnit, dokládá souhlas vlastníka pozemku nebo stavby. Není-li žadatel o povolení změny dokončené stavby jejím vlastníkem, dokládá souhlas vlastníka stavby. K žádosti o povolení změny dokončené stavby v bytovém spoluvlastnictví vlastník jednotky dokládá souhlas společenství vlastníků, nebo správce, pokud společenství vlastníků nevzniklo.
50. Podle § 3 správního řádu platí, že nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2
51. Stav věci přitom nemusí být zjištěn přesně a úplně, což v praxi často ani není možné. Naopak postačí zjistit ho tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Tato povinnost správního orgánu je doplněna povinností účastníků řízení poskytnout potřebnou součinnost a případně označit důkazy na podporu svých tvrzení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 367/2018-34). Tyto povinnosti účastníků jsou vyjádřeny v § 50 odst. 2 a § 52 správního řádu. Uvedená ustanovení nelze vykládat tak, že na účastníkovi řízení leží břemeno tvrzení a následně i důkazní břemeno ohledně zjišťovaných skutečností, je však povinen prokázat svá tvrzení, pokud má správní orgán právě z jeho tvrzení vycházet (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2013, č. j. 5 As 64/2011-66).
52. Ze správního spisu, konkrétně ze situačního výkresu C3 – koordinační situace (dokumentace ke stavebnímu povolení), vyplývá, že kompletní stavební objekt SO 42.7 Strakonická – přístav Smíchov (tj. včetně předmětné části plotu) se nachází na pozemku hlavního města Prahy parc. č. X. Tato skutečnost v řízení ani není sporována.

53. Mezi stranami je dále nesporné, že předmětné oplocení vzniklo před účinností zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, v platném a účinném znění (dále jen „*občanský zákoník*“), tj. za účinnosti zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník. Podle tehdejší právní úpravy stavba nebyla součástí pozemku a bylo tedy možné, aby byl odlišný vlastník pozemku a stavby na něm (srov. § 120 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník).
54. V době rozhodování správních orgánů se dříve nastolené právní poměry, které se týkají věcných práv, řídily „novým“ občanským zákoníkem (§ 3028 odst. 2 občanského zákoníku), resp. jeho přechodnými ustanoveními.
55. Platí tedy obecné pravidlo, že stavba, která není podle dosavadních právních předpisů součástí pozemku, na němž je zřízena, přestává být dnem nabytí účinnosti tohoto zákona samostatnou věcí a stává se součástí pozemku, měla-li v den nabytí účinnosti tohoto zákona vlastnické právo k stavbě i vlastnické právo k pozemku táž osoba (§ 3054 občanského zákoníku, k tomu srov. § 508 odst. 1 občanského zákoníku).
56. Nicméně ustanovení § 3055 občanského zákoníku také stanovuje, že stavba spojená se zemí pevným základem, která není podle dosavadních právních předpisů součástí pozemku, na němž je zřízena, a je ke dni nabytí účinnosti tohoto zákona ve vlastnictví osoby odlišné od vlastníka pozemku, se dnem nabytí účinnosti tohoto zákona nestává součástí pozemku a je nemovitou věcí.
57. Městský soud doplňuje, že oplocení pak není stavbou obligatorně evidovanou v katastru nemovitostí podle § 3 zákona č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí (katastrální zákon). K otázce prokazování vlastnictví fakticky stojícího plotu na místě tedy nebylo lze bez dalšího vycházet ani z evidence ve veřejném seznamu (tj. v katastru nemovitostí).
58. Hlavní město Praha jako vlastník pozemku p. č. X v k. ú. Smíchov, jak vyplývá z jeho vyjádření ke stavebnímu záměru ze dne 22. 11. 2021, se stavebním záměrem vyslovalo souhlas podle § 184a stavebního zákona. Stavebník, Hlavní město Praha a stavební úřad proto prvotně zjevně vycházeli z toho, že plot není ve vlastnictví třetí osoby, a že předmětná část oplocení, která se nachází na pozemku ve vlastnictví Hlavního města Prahy, neměla vlastníka odlišného od vlastníka pozemku.
59. Žalobkyně své vlastnické právo k plotu poprvé namítla dne 18. 1. 2022. Uvedla, že „Z projektové dokumentace dále vyplývá, že v rámci realizace Stavby bude odstraněno cca 18 metrů oplocení z pozemku p. č. X, k.ú. Smíchov. Tato oplocení je ve vlastnictví Účastníka a slouží k zajištění ochrany (bezpečnosti) přístavního území veřejného přístavu Praha - Smíchov. Není tedy možné, aby bylo bez náhrady odstraněno. Stejně tak není možné, aby bylo přístavní území nechráněno po dobu realizace Stavby. Požadujeme tedy, aby po celou dobu realizace Stavby bylo přístavní území veřejného přístavu Praha - Smíchov chráněno, tedy aby bylo území zajištěno proti vniknutí třetích osob, a po ukončení stavebních prací bylo oplocení navraceno zpět na původní místo.“
60. Projektant European Transportation Consultancy, s.r.o., v návaznosti na tuto námitku, v níž se žalobkyně zjevně domáhala v první řadě zajištění ochrany území přístavu před nekontrolovaným vniknutím, ve vyjádření ze dne 27. 1. 2022 uvedl, že předmětné oplocení bude přeloženo a napojeno na stávající oplocení, a v průběhu stavby bude provedena dočasná ochrana před vstupem na pozemek. V návaznosti na to projektant upravil průvodní zprávu a souhrnnou technickou zprávu a předložil ji stavebnímu úřadu dne 7. 2. 2022.

61. Žalobkyně poté, co se seznámila s podklady řízení, dne 18. 2. 2022 předložila další vyjádření, ve kterém k předmětnému oplocení nově uvedla: „*nadále nesouhlasíme s přeložením oplocení a požadujeme zachování oplocení v původním stavu. Jedná se o řádně umístěné oplocení v našem vlastnictví. Nevidíme žádný důvod, proč by oplocení mělo být posunuto. Nad rámec uvedeného je třeba uvést, že před jakýmkoliv nakládáním s naším majetkem je nejdříve nutné mít uzavřenu soukromoprávní dohodu, opravňující stavebníka nakládat s cizí věcí.*“
62. Stavební úřad ve stavebním povolení (prvostupňovém rozhodnutí) k této námitce žalobkyně, v níž už explicitně projevila nesouhlas s přeložením plotu, uvedl, že opatření uvedené v průvodní a technické zprávě považuje za dostatečné, a že stavba je územním rozhodnutím umístěna tak, že k jejímu provedení musí stávající plot být posunut. K vlastnictví oplocení poté uvedl, že Hlavní město Praha jako vlastník pozemku se stavbou souhlasilo a sdělilo, že neeviduje žádnou smlouvu s žalobkyní. Žalobkyně pak ve svých námitkách vlastnictví plotu neprokázala.
63. Žalobkyně až v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí uvedla, že oplocení je v jejím majetku od samého počátku jeho existence, kdy jej nabyla v rámci privatizace. Po celou dobu oplocení udržuje a chová se k němu jako vlastník. Vlastnické právo žalobkyně přitom v průběhu řízení nebylo nijak sporováno. K odvolání přiložila inventární kartu budovy nebo stavby ze dne 29. 1. 1986 s přílohou, ze které vyplývá, že Státní plavební správa měla v dané době v inventáři oplocení na pozemcích parc. č. X. Dále přiložila inventární kartu majetku ze dne 8. 4. 2022 k oplocení přístavu Smíchov, a to bez dalších údajů o umístění oplocení. Z těchto podkladů tedy nevyplývá, že by žalobkyně vlastnila plot na pozemku parc. č. X k. ú. Smíchov.
64. Žalovaný návrh na toto dokazování odmítl s tím, že se ve věci uplatní koncentrace řízení a stavební úřad věc předtím posoudil tak, jak mu to umožňoval stav podkladů v řízení.
65. Podle § 82 odst. 4 správního řádu platí, že k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlídně jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním.
66. Ve správním řízení (typicky zahájeném na návrh) tedy platí zásada koncentrace řízení, která dopadá na všechny účastníky, nikoliv pouze na navrhovatele (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2012, č. j. 1 As 114/2012-27). „*Účelem koncentrace pro odvolací řízení je, aby veškeré podstatné skutečnosti a argumenty byly ze strany účastníků řízení uplatněny již v řízení v prvním stupni a aby z jejich strany nedocházelo k „schovávání es či trumfů v rukávu“ až pro odvolací řízení, kdy v podstatě jedinou možnou reakcí ze strany odvolacího správního orgánu je zrušení rozhodnutí a vrácení věci správnímu orgánu prvního stupně k doplnění dokazování, resp. k novému projednání a rozhodnutí. V rámci odvolání a odvolacího řízení není možné uplatnit ty námitky a skutečnosti, které mohly být uplatněny dříve. Striktně vzato uplatněny být ze strany odvolatele mohou, ale správní orgán k nim nebude přiblížet; tedy jako by uplatněny nebyly*“ (POTĚŠIL, Lukáš. § 82 [Náležitosti odvolání]. In: POTĚŠIL, Lukáš, HEJČ, David, RIGEL, Filip, MAREK, David. Správní řád. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020, s. 461–462, marg. č. 52.)
67. Zásada koncentrace odvolacího řízení znamená, že rozhodné skutečnosti mají být ze strany účastníků ve správním řízení zásadně uplatněny již v řízení před správním orgánem prvního stupně. Výjimka z koncentrační zásady se uplatňuje především v řízení, kde má být

účastníkům uložena povinnost či řízení, v němž má dojít k uložení povinnosti – srov. § 50 odst. 3 správního řádu a v přestupkovém řízení dle § 97 odst. 1 zákona o přestupcích. Koncentrace se také neuplatní při posuzování účastenství v řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2017, č. j. 9 As 154/2016-31). To však není případ žalobkyně, o jejímž účastenství není pochyb, spor se týká toho, zda měl být vyžádán také její souhlas se záměrem.

68. Městský soud se předně neztotožnil se žalobkyní, že její případ je obdobný tomu, který projednával Nejvyšší správní soud v řízení pod sp. zn. 10 As 211/2017. V tehdejší věci stavební úřad, resp. žalovaný, vyžádal v rámci odvolacího řízení revize závazných stanovisek, což bylo v souladu s postupem podle ustanovení § 149 odst. 4 správního řádu (ve znění účinném do 31. 12. 2017), podle něhož *„jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. Tomuto správnímu orgánu zasílá odvolání spolu s vyjádřením správního orgánu prvního stupně a s vyjádřením účastníků.“* To však není případ žalobkyně, která v řízení před stavebním úřadem měla sama prokázat své tvrzení, že je vlastníkem předmětného oplocení na pozemku p. č. 4053/1, k. ú. Smíchov.
69. V projednávané věci pak byla žalobkyně se záměrem seznámena především již v územním řízení, neboť, jak již bylo výše uvedeno, územní řízení obsahovalo dokumentaci se situačními výkresy mj. stavebního objektu SO 42.7. Mohlo a mělo jí tak být již tehdy známo, v jakém rozsahu může být dotčena na svých právech následkem stavební úpravy křižovatky a vjezdu do přístavu. Obsahem námitek v územním řízení navíc mohlo být i to, že dokumentace nebyla vypracována podrobně. Žalobkyně však žádné takové námitky neuplatnila.
70. Dále, pakliže se žalobkyně seznámila podrobně až s dokumentací ke stavebnímu povolení, uplatnila svá práva postupně dvěma procesními podáními. V tom prvním ze dne 18. 1. 2022 s přeložením plotu ještě nesouhlas nevyslovila, takto se vyjádřila v druhém podání ze dne 18. 2. 2022, avšak žádné důkazy ke svým tvrzením o vlastnictví plotu nepředložila.
71. Soud je celkově názoru, že žalobkyně byla v souladu s § 4 odst. 2 správního řádu dostatečně poučena o svém právu uplatnit námitky a důkazy ve lhůtě 15 dnů od doručení oznámení o zahájení stavebního řízení ze dne 5. 1. 2022, č. j. MHMP 19863/2022, které jí bylo doručeno dne 6. 1. 2022. Jde tedy jen k její tíži, že žádné důkazy o vlastnickém právu k předmětnému oplocení ke svým námitkám nepředložila již ve stavebním řízení.
72. Nelze se ani ztotožnit s tvrzením žalobkyně, že měla být dle § 37 odst. 3 správního řádu vyzvána k doplnění podání. Toto ustanovení slouží ke zhojení odstranitelných vad podání, nelze ho však použít k tomu, aby byly činěny výzvy ke změně argumentace, důvodů, námitek apod., neboť správnost nebo pravdivost uváděných tvrzení není důvodem k postupu podle komentovaného ustanovení (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 9. 2015, č. j. 9 Ad 17/2012-73). Správní orgán však obdržel v obou případech podání námítky, z nichž bylo patrné, kdo je činí, které věci se týká a co se navrhuje (srov. § 37 odst. 2 správního řádu). Jednalo se tak o formálně bezvadná podání, která však žalobkyně nepodložila žádnými důkazy. Stavební úřad neměl důvod vyzývat žalobkyni k odstranění vad podání.
73. Bylo tedy na žalobkyni, aby především ona sama prokázala tvrzené vlastnictví oplocení, což však ve stavebním řízení neučinila. Žalobkyně tak neprokázala, že na předmětném pozemku

p. č. X, k. ú Smíchov je odlišný vlastník pozemku (Hlavní město Praha) a plotu (tj. žalobkyně). Po stavebním úřadu pak nelze spravedlivě požadovat, aby sám s odkazem na zásadu materiální pravdy vyšetřoval v řízení o stavebním povolení vlastnictví věci, která není vedena v žádné evidenci, nachází se na pozemku, jehož vlastník vyslovil se záměrem souhlas a žalobkyně současně s tím tvrzené vlastnictví k plotu nijak neprokázala.

74. Podle názoru městského soudu stavební úřad nebyl povinen vlastnické právo žalobkyně při její pasivitě dále *ex officio* vyšetřovat. Správní spis pak podle názoru městského soudu poskytuje dostatečnou oporu tomu závěru, že před stavebním úřadem nebylo prokázáno, že by vlastníkem plotu byla odlišná osoba od vlastníka pozemku. Za této situace proto podle názoru městského soudu stavební úřad správně vydal stavební povolení pouze na základě souhlasu Hlavního města Prahy jakožto vlastníka pozemku parc. č. X v k. ú. Smíchov, jehož součástí je předmětný plot (srov. § 3054 a § 508 odst. 1 občanského zákoníku).
75. Řízení o stavebním povolení pak není to řízení, v němž se koncentrační zásada neuplatní a městský soud znovu zdůrazňuje, že je spor o to, zda prokázala své dotčení záměrem, tj. zda prokázala tvrzené vlastnické právo k překládanému plotu na pozemku p. č. X, k. ú. Smíchov. Podle názoru městského soudu žalobkyně měla dostatečný prostor k prokázání svého vlastnického práva již v řízení před stavebním úřadem, avšak neučinila tak. Proto jestliže žalobkyně ke svému tvrzení doplnila důkazy až v odvolacím řízení, aplikace koncentrační zásady podle § 82 odst. 4 správního řádu byla podle názoru městského soudu zcela namístě.
76. Podle názoru soudu neobstojí ani další argumentace žalobkyně, tj. že na vyjádření souhlasu vlastníka dle § 184a stavebního zákona nelze koncentrační zásadu aplikovat, odkaz žalobkyně na metodický výklad Ministerstva pro místní rozvoj pro případ, kdy vlastník svůj souhlas dle § 184a stavebního zákona odvolá. Soud je rovněž názoru, že nemuselo dojít k vypořádání této otázky v rámci soudního řízení dle § 114 odst. 3 stavebního zákona.
77. Městský soud v souhrnu k uvedenému uvádí, že stavební úřad si své povinnosti disponovat souhlasem vlastníka k záměru a ke stavbě podle § 184a stavebního zákona zjevně vědom byl. V tomto ohledu zajistil souhlas vlastníka dotčeného pozemku p. č. X, k. ú. Smíchov, tj. Hlavního města Prahy. Pokud žalobkyně namítala své vlastnické právo k plotu na tomto pozemku, to včas ve stavebním řízení neprokázala, ač tak učinit mohla. Jelikož ve správním řízení efektivně své případné vlastnické právo k předmětné části plotu neprokázala, jde to k její tíži.
78. Žalobkyně se pak hodnocení podkladů k prokázání vlastnického práva domáhá znovu i v řízení před soudem. Inventární karty však podle názoru soudu nejsou způsobilé prokázat vlastnictví plotu. V první řadě nejsou nabývacím titulem k předmětnému oplocení, ale toliko podkladem o tom, že žalobkyně na takto evidovaný majetek nahlíží jako na svůj vlastní. Inventární karta z roku 1986 jako vlastníka uvádí Státní plavební správu, žalobkyně přitom nedoložila podklady k privatizačnímu projektu (např. i rozhodnutí vlády o privatizaci dle zákona č. 92/1991 Sb., o podmínkách převodu majetku státu na jiné osoby), nelze tak přímo a bez dalšího dovodit převod práv na ni, tedy ani její vlastnictví k tomuto majetku. V druhé řadě ani z jedné karty přímo nevyplývá, že je žalobkyně vlastníkem oplocení umístěného na pozemku parc. č. X. Inventární karta z roku 1986 prokazuje pouze tolik, že žalobkyně nahlíží jako na vlastní na plot vedoucí na pozemcích, které sousedí s pozemkem p. č. X, avšak nijak neprokazuje, že by žalobkyně byla vlastníkem oplocení, které je umístěno právě na pozemku p. č. X, tj. jiného vlastníka, než je žalobkyně. Není zjevné ani, z jakého právního důvodu by tomu tak mělo být. Inventární karta z roku 2022 pak nekonkretizuje, na jakém pozemku se oplocení nachází. Podle názoru soudu tedy

žalobkyně vlastnictví předmětného oplocení neprokázala ani těmito podklady, které předložila v odvolacím řízení.

79. Soud se ze všech těchto důvodů neztotožnil se námitkami žalobkyně ohledně prokazování vlastnictví oplocení nacházejícího se na pozemku parc. č. X, k. ú. Smíchov.
80. Městský soud dodává, že realizací stavby mělo dojít na pozemku ve vlastnictví Hlavního města Prahy toliko k přeložení vedení plotu v části 18 m a k navázání na původní části plotu, přičemž během stavby byla zabezpečena dočasná ochrana před vstupem na pozemek (viz část B.1 písm. h) souhrnné technické zprávy ve znění z 7. 2. 2022 vydané v návaznosti na námitku žalobkyně ze dne 18. 1. 2022). Tato část oplocení na pozemku nebyla bez náhrady zničena, stejně tak během i po realizaci stavby zůstala zachovaná i stězejní, tj. ochranná funkce plotu v daném místě. V samotném přeložení plotu v tomto úseku, který toliko lemují část příjezdu do přístavu, proto městský soud neshledal žádný zásah do užívání a ochrany přístavu a nebyl tím ohrožen ani žádný veřejný zájem.
81. Žalobkyně dále namítala, že žalovaný postupoval nesprávně, když z důvodu koncentrace řízení nepřihlédl k odbornému posouzení, které si zajistila, a ze kterého usuzuje, že dojde ke zhoršení možnosti vjezdu nákladní dopravy do přístavu. Takový závěr je v rozporu s nařízením TEN-T, a byl tak dotčen veřejný zájem. Žalobkyně přitom jako účastník řízení nebyla povinna formulovat námitky s vysokou mírou odbornosti ani svá tvrzení dokládat podklady zpracovanými pro vlastní potřebu.
82. Jak již bylo uvedeno výše, stavba křižovatky Strakonická – vjezd do přístavu SO 42.7 byla pravomocně umístěna územním rozhodnutím ze dne 13. 10. 2020 pod č. j. MC05 185077/2020. Žalobkyně byla účastníkem územního řízení a měla možnost se k navrženému uspořádání křižovatky vyjádřit. Ze správního spisu však vyplývá, že žalobkyně byla v územním řízení nečinná a námitky v něm nepodala.
83. Stavební záměr rozporovala až ve stavebním řízení, přičemž její námitky ohledně řešení křižovatky byly částečně vypořádány a částečně k nim nebylo přihlédnuto s odkazem na § 114 odst. 2 stavebního zákona.
84. Podle § 114 odst. 2 stavebního zákona platí, že k námitkám účastníků řízení, které byly nebo mohly být uplatněny při územním řízení, při pořizování územně plánovací dokumentace nebo při vydání územního opatření o stavební uzávěře anebo územního opatření o asanaci území, se nepřihlíží.
85. Stavební zákon tak přímo vylučuje, aby ve stavebním řízení účastník namítal otázky, které svým charakterem spadaly do předchozích fází projednávání záměru, a které tedy měly nebo mohly být uplatněny dříve. Účastník řízení tak má právo hájit svá práva a oprávněné zájmy, nicméně aby obrana těchto práv byla přípustná a účinná, musí je využívat v době, kdy je pro tuto obranu v zákoně vymezen prostor. K této problematice se také vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 2. 2012, č. j. 8 As 54/2011-344: *„Stavební zákon z roku 2006 obsahuje relativně samostatnou úpravu několika druhů řízení, která na sebe mohou v procesu realizace výstavby navazovat, a to z chronologického hlediska i míry obecnosti od činnosti plánovací, přes problematiku umisťování již konkrétních staveb v územním řízení po stanovení podmínek jejich realizace ve stavebním řízení. Bylo by v rozporu s požadavkem právní jistoty, pokud by byl účastník správního řízení oprávněn v řízení brojit proti závěrům, které vyplynuly z řízení jiného a fakticky tak derogovat předchozí pravomocné správní rozhodnutí.“*
86. Podle § 79 odst. 1 stavebního zákona platí, že rozhodnutí o umístění stavby vymezuje stavební pozemek, umisťuje navrhovanou stavbu, stanoví její druh a účel, podmínky pro její

umístění, pro zpracování projektové dokumentace pro vydání stavebního povolení, pro ohlášení stavby a pro napojení na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu.

87. Podle § 115 odst. 1 stavebního zákona ve stavebním povolení stavební úřad stanoví podmínky pro provedení stavby, a pokud je to třeba, i pro její užívání. Podmínkami zabezpečí ochranu veřejných zájmů a stanoví zejména návaznost na jiné podmiňující stavby a zařízení, dodržení obecných požadavků na výstavbu, včetně požadavků na bezbariérové užívání stavby, popřípadě technických norem. Podle potřeby stanoví, které fáze výstavby mu stavebník oznámí za účelem provedení kontrolních prohlídek stavby; může též stanovit, že stavbu lze užívat jen na základě kolaudačního souhlasu.
88. Městský soud je názoru, že žalobkyně měla jako účastník námitky k umístění stavby křižovatky uplatnit již v územním řízení, ve kterém bylo umístění této stavby projednáváno. Z územního rozhodnutí vyplývá grafické i slovní řešení stavby SO 42.7, je tedy zjevné, že žalobkyně dle projektové dokumentace mohla a měla být seznámena s navrhovaným řešením. V této fázi přípravy záměru tedy žalobkyně měla uplatnit svá práva proti navrhovanému řešení křižovatky a vjezdu do přístavu. Nepochybně již tehdy proto mohla, jako to učinila později až v odvolání proti stavebnímu povolení, předložit obdobné odborné posouzení úpravy dopravy zajišťující dopravní obslužnost přístavu. Tak však neučinila.
89. Stejně tak se nelze ztotožnit s tvrzením, že žalobkyně nebyla povinna formulovat námitky s vysokou mírou odbornosti a nebyla povinna svá tvrzení dokládat odborně zpracovanými podklady pro vlastní potřebu. Soud znovu poukazuje na to, že podle § 50 odst. 2 a § 52 správního řádu je povinností účastníků řízení poskytnout potřebnou součinnost a případně označit důkazy na podporu svých tvrzení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 367/2018-34). Žalobkyně tak byla povinna svá tvrzení prokázat, pokud z nich měl stavební úřad vycházet (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2013, č. j. 5 As 64/2011-66).
90. Stavební úřad proto postupoval správně, když k námitkám uplatněným v řízení o stavebním povolení již nepřihlédl v první řadě dle § 114 odst. 2 stavebního zákona. Žalobkyně byla tento podklad navíc nepochybně schopna předložit již v řízení před stavebním úřadem. Žalovaný proto správně k tomuto podkladu, který žalobkyně navíc předložila až v odvolání, nepřihléžel i s ohledem na zásadu koncentrace řízení dle § 82 odst. 4 správního řádu.
91. S další námitkou žalobkyně, že stavba je v rozporu s nařízením TEN-T, na ní navazující legislativou (např. ze zákona č. 114/1995 Sb., o vnitrozemské plavbě), Politikou územního rozvoje a rozhodnutími Státní plavební správy, se soud neztotožnil.
92. Z průvodní technické a souhrnné zprávy a z projektové dokumentace, která se zabývá dopravním řešením křižovatky SSK (výkresy D.1.6 a D.1.8) vyplývá, že příjezd nákladových souprav po realizaci stavby do přístavu nepochybně zůstane zachován od severu i od jihu. To žalobkyně ani nespornuje. Obecně však namítá, že dojde k omezení vjezdu nákladních automobilů do přístavu.
93. Těmito otázkami se soud zabýval již v usnesení, jímž zamítl návrhy na předběžné opatření a na přiznání odkladného účinku ze dne 20. 3. 2023, č. j. 10 A 83/2022 – 104. Shledal, že stavba nijak neomezuje přístup k přístavu ze severu (od centra), v této souvislosti i žalobkyní doložený posudek dokládá, že se na dopravní situaci nic nezmění. Co se týče přístupu k přístavu od jihu (od Barrandovského mostu), dle posudku parametry křižovatky vyšší průjezdovou rychlost fakticky nedovolí a u souprav B 22m není do přístavu zaručen

bezkolizní příjezd. Soud však shledal, že v těchto případech je pak možný výjimečný způsob užívání pozemní komunikace podle § 25 odst. 6 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích a § 12 „*jízda v jízdních pruzích*“ zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích. Tudíž není znemožněn ani přístup souprav B22 od jihu. Od severu nebyl přístup takových souprav možný již v předchozí podobě příjezdu.

94. Žalobkyně brojí sice proti omezenému přístupu nákladních automobilů do přístavu, avšak konkrétně neprokazuje, proč by novým řešením mělo dojít k ohrožení funkcí přístavu a proč by měl být zachován jejich příjezd za předchozích podmínek. Vjezd souprav do přístavu novými podmínkami omezen není a žalobkyně dále neprokazuje, jaká je nezbytná rychlost příjíždějících souprav. Neprokazuje ani to, že by bylo nezbytné, aby odbavila denně určité množství příjíždějících souprav, čemuž bude právě účinně bránit pomalejší příjezd do prostoru přístavu.
95. Příjezd do přístavu bude tedy sice částečně omezený ve smyslu snížené příjezdové rychlosti a obtížnějšího manévrování s vozidly, avšak bude stále zachovaný. Není pak zřejmé, jak by těmito podmínkami v místě měly být změněny podmínky natolik, aby byly ohroženy funkce přístavu. Proto městský soud neshledal důvodné námitky žalobkyně proti ohrožení fungování přístavu a plnění jeho funkcí následkem realizace záměru.
96. Odkaz žalobkyně na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 19. 9. 2018, sp. zn. 46 A 1/2016, je pak dle soudu na projednávanou věc nepřiléhavý. Vyplývá z něj, že sice, že požadavky TEN-T nepochybně mohou naplňovat požadavky veřejného zájmu, avšak ten stavební úpravou křižovatky v projednávané věci podle názoru soudu nebyl nijak ohrožen.
97. Žalobkyni nelze přisvědčit ani v tom, že byl záměrem narušen veřejný zájem a stavební úřad byl povinen zjistit veškeré skutečnosti nezbytné pro jeho ochranu. Z rozhodnutí o umístění stavby ze dne 13. 10. 2020 pod č. j. MC05 185077/2020, vyplývá, že podkladem pro územní rozhodnutí o umístění tohoto stavebního objektu byla závazná stanoviska dopravní policie a dalších orgánů působících v oblasti pozemních komunikací (srov. výčet stanovisek uvedených na straně 30 územního rozhodnutí). Lze tak uzavřít, že daný stavební úřad postupoval v souladu s § 2 odst. 4 správního řádu, a dbal, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem. Skutečnost, že žalobkyně v územním řízení proti řešení křižovatky neuplatnila námitky, ačkoliv k tomu měla prostor, a stavební úřad se jimi tak nezabýval, nemůže v této fázi realizace záměru mít vliv na zákonnost stavebního povolení.
98. Námitky ohledně umístění stavby křižovatky proto soud neshledal důvodnými.
99. Žalobkyně dále uplatnila námitky k vedení cyklotrasy (v projektové dokumentaci ke stavbě vyznačené vodorovným značením V20). Žalobkyně ve fázi řízení o stavebním povolení ve vyjádření ze dne 18. 1. 2022 navrhovala podobu (podle jejího názoru vhodného) dopravního značení, obecně poukázala na nebezpečnost křížení cyklotrasy s nákladní dopravou obsluhující přístav a současně navrhla i odstranění cyklistického dopravního značení. Ve vyjádření ze dne 18. 2. 2022 pak uvedla, že stavba není koordinována se stěžejní stavbou Cyklo A1 Nádražní – U Královské louky, rovněž sporovala vhodnost dopravního značení V20.
100. Stavební úřad v prvostupňovém rozhodnutí k námitkám týkajícím se koridoru pro cyklisty uvedl, že „*úprava řešení cyklistické dopravy a doplnění cyklistických opatření jsou navrženy v souladu se strategií hlavního města Prahy pro podporu bezmotorové dopravy. Navržené řešení bylo z hlediska bezpečnosti dopravy posuzováno jak Policií ČR, tak příslušným silničním*

správním úřadem a bylo potvrzeno jejich stanovisky. Dopravní značení není předmětem tohoto povolení, ve výkresech je jeho předběžný návrh, je povolováno na základě Stanovení místní úpravy, které vydává příslušný silniční správní úřad před dokončením stavby.“

101. Žalobkyně i v odvolání (a později v žalobě) setrvala v zásadě na tom, že křížení cyklotrasy a vjezdu do přístavu je nevhodné a nebezpečné.
102. Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí k otázce cyklotrasy uvedl, že *„z obsahu námítky nevyplývá, jakým způsobem jsou vedením cyklotrasy přímo dotčena vlastnická práva odvolatele ve smyslu § 114 odst. 1 stavebního zákona. Odvolatel MHMP ani ministerstvu nenabídl žádný důkaz o míře dotčení jeho vlastnických práv. Podle názoru ministerstva neměl MHMP k uplatněné námitce přiblížit (§ 114 odst. 1 stavebního zákona). I přes tuto skutečnost však bylo na obsah námítky MHMP v napadeném rozhodnutí odpovězeno.“*
103. Podle § 114 odst. 1 stavebního zákona účastník řízení může uplatnit námítky proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud je jimi přímo dotčeno jeho vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření nebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě.
104. Stavební úřad a žalovaný vypořádali vznesené námítky v souhrnu tak, že žalobkyně ve vztahu k řešení cyklo dopravy především neprokázala míru dotčení svých vlastnických práv. Ke vhodnosti úpravy pak poukázali na to, že navrhované řešení bylo posouzeno a odsouhlaseno příslušnými správními orgány.
105. Mezi stranami není sporné (a vyplývá to např. ze srovnání situačních výkresů D1.1.6 a C3), že toto dopravní řešení je vedeno na pozemku, který není ve vlastnictví žalobkyně, ale na komunikaci na p. č. X, k. ú. Smíchov ve vlastnictví Hlavního města Prahy. Žalobkyně poté ani v žalobě neuvádí a neprokazuje žádné skutečnosti o míře dotčení jejích vlastnických práv či jiných práv ve smyslu § 114 odst. 1 stavebního zákona v důsledku navrhované dopravní úpravy. Její vlastnické právo začíná s vlastnictvím jejích pozemků, které se nacházejí v sousedství a až za hranicemi pozemku p. č. 5403/1, k. ú. Smíchov, přičemž cyklotrasa vede právě po tomto pozemku a není vedena po pozemcích ve vlastnictví žalobkyně. Žalobkyně ve skutečnosti tyto námítky činí veskrze z pozice *„ochránce zájmu na bezpečnosti dopravy v místě“*. Doprava bude však v místě regulována navrhovanými dopravními značkami a účastníci silničního provozu budou mít povinnost v reálném provozu se jimi řídit. Navrhovanými dopravními značkami jsou vodorovná značka V20, která dle vyhlášky č. 294/2015 Sb. vyznačuje prostor a směr jízdy cyklistů a řidiče motorových vozidel upozorňuje, že se na komunikaci nachází zvýšený provoz cyklistů, rychlost dopravy bude v místě omezena maximální rychlostí na 70 km/h.
106. Byť i v tomto případě bylo umístění cyklopruhu předmětem územního rozhodnutí a žalobkyně měla svá práva hájit v první řadě ve fázi územního řízení, podstatné je, že to, že by nemohla být se svými námitkami úspěšná. Zájem, který těmito námitkami hájí, se nedotýká přímo jejích práv, přičemž vhodnost řešení bylo zajištěno souhlasem příslušnými orgány na úseku bezpečnosti a plynulosti dopravy a na místě k tomuto účelu slouží regulace dopravními značkami.
107. Městský soud se proto neztotožnil ani s touto žalobní námitkou.

108. Žalobkyně závěrem namítala, že stavebník v souladu s § 110 odst. 2 písm. d) stavebního zákona k žádosti o stavební povolení nepřipojil souhlasné vyjádření žalobkyně jakožto vlastníka veřejné dopravní infrastruktury podle § 2 odst. 1 písm. m) stavebního zákona.
109. Podle § 110 odst. 2 písm. d) stavebního zákona platí, že k žádosti o stavební povolení stavebník připojí stanoviska vlastníků veřejné dopravní a technické infrastruktury k možnosti a způsobu napojení nebo k podmínkám dotčených ochranných a bezpečnostních pásem.
110. Soud úvodem vypořádání této námítky konstatuje, že zákon nepožaduje předložení souhlasného vyjádření vlastníka veřejné dopravní infrastruktury, nýbrž „*stanoviska vlastníků veřejné dopravní a technické infrastruktury k možnosti a způsobu napojení nebo k podmínkám dotčených ochranných a bezpečnostních pásem*“. Toto stanovisko tak nemusí být souhlasné, a postačí, když se vlastník veřejné dopravní infrastruktury vyjádří k možnosti a způsobu napojení projednávané stavby na tuto infrastrukturu. Stavební úřad následně na základě tohoto stanoviska přezkoumá, zda lze navrhovanou stavbu povolit tak, aby po jejím dokončení neexistovaly skutečnosti bránící jejímu uvedení do užívání (KÝVALOVÁ, Miroslava. § 110 [Obsah a přílohy žádosti o stavební povolení]. In: MACHAČKOVÁ, Jana a kol. Stavební zákon. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2018, s. 835.).
111. Ze správního spisu vyplývá, že s žalobkyní bylo ve stavebním řízení jednáno jako s účastníkem podle § 109 písm. e) stavebního zákona. Žalobkyně se z této pozice v námitkách uplatněných ve stavebním řízení vyjádřila a uplatnila stanovisko k příjezdu do přístavu, přičemž stavební úřad, projektant stavby, či žalovaný se s touto námitkou ve stavebním povolení řádně vypořádali. Žalobkyně tedy měla možnost se k napojení stavby na příjezd do přístavu vyjádřit. Vzhledem k tomu, že stavební zákon nevyžaduje souhlasné stanovisko vlastníka veřejné dopravní infrastruktury a žalobkynin postoj ve věci byl zohledněn, i přes skutečnost, že stanovisko žalobkyně nebylo vyžádáno v souladu s § 110 odst. 2 písm. d) stavebního zákona, materiálně byla tato náležitost splněna.
112. S touto žalobní námitkou se proto soud neztotožnil.

X. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

113. Soud se ztotožnil se závěry žalovaného, že žalobkyně ve stavebním řízení neprokázala vlastnictví předmětné části oplocení na pozemku p. č. X, k. ú. Smíchov ve vlastnictví Hlavního města Prahy. Žalovaný vzhledem ke koncentraci odvolacího řízení dle § 82 odst. 4 správního řádu nebyl povinen přihlížet k důkazům, které žalobkyně navrhovala k prokázání této skutečnosti. Soud se neztotožnil s námitkami žalobkyně ani proti navrhovanému řešení křižovatky SSK 5.976 Strakonická – přístav Smíchov. Práva žalobkyně nebyla porušena ani tím, že s ní nebylo jednáno jako s vlastníkem veřejné dopravní infrastruktury. Další dílčí námitky soud neshledal důvodnými.
114. Na základě shora uvedených skutečností soud žalobu shledal nedůvodnou a jako takovou ji v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
115. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. S ohledem na to, že žalobkyně v řízení úspěšná nebyla, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, kterému by jakožto úspěšnému účastníkovi

řízení náležela náhrada nákladů řízení, soud tuto náhradu nepřiznal, neboť mu nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

116. S ohledem na § 60 odst. 5 s. ř. s. soud osobám zúčastněným na řízení právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jim žádnou povinnost neuložil a neshledal ani žádný důvod zvláštního zřetele hodný, pro který by bylo na místě tyto náklady přiznat.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha, 21. září 2023

JUDr. Ing. Viera Horčicová v. r.
předsedkyně senátu